УДК 35:364.4
DOI https://doi.org/10.32782/TNU-2663-6468/2026.5/05

Гасан О. В.
https://orcid.org/0009-0004-4840-8424
Чорноморський національний університет імені Петра Могили

РОЗРОБКА МОДЕЛІ ЕФЕКТИВНОГО ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ПСИХОСОЦІАЛЬНОЮ ПІДТРИМКОЮ

У статті досліджено теоретико-методологічні та прикладні засади розробки моделі ефективного публічного управління психосоціальною підтримкою в умовах сучасних суспільних трансформацій. Обґрунтовано актуальність формування цілісної системи публічного управління у сфері психосоціальної підтримки, зумовлену зростанням потреб населення у доступних, своєчасних та якісних послугах, спрямованих на збереження психічного здоров'я, соціальної стійкості та відновлення індивідуального й колективного функціонування. Визначено, що психосоціальна підтримка в сучасних умовах має міжсекторальний характер і потребує узгодженої взаємодії органів державної влади, органів місцевого самоврядування, закладів охорони здоров'я, установ соціального захисту, освітніх інституцій, громадських організацій та міжнародних партнерів.

Проаналізовано наукові підходи до розуміння змісту публічного управління психосоціальною підтримкою та встановлено, що його ефективність визначається не лише обсягом ресурсного забезпечення, а й якістю координації між суб'єктами управління, рівнем інституційної спроможності, адаптивністю управлінських механізмів і здатністю системи реагувати на динамічні соціальні потреби. Особливу увагу приділено необхідності переходу від фрагментарного надання окремих послуг до комплексної моделі управління, що поєднує стратегічне планування, нормативно-правове регулювання, міжвідомчу координацію, моніторинг результативності, цифровізацію процесів управління та орієнтацію на потреби людини.

У статті запропоновано концептуальні засади моделі ефективного публічного управління психосоціальною підтримкою, яка ґрунтується на принципах системності, доступності, міжсекторальної взаємодії, субсидіарності, адресності, стійкості, інклюзивності та результатоорієнтованості. Визначено ключові структурні елементи моделі, серед яких: суб'єкти публічного управління, об'єкти управлінського впливу, нормативно-інституційне забезпечення, механізми координації, кадровий і ресурсний потенціал, інструменти оцінювання якості та ефективності послуг, канали комунікації з цільовими групами та механізми зворотного зв'язку. Обґрунтовано, що ефективність функціонування такої моделі досягається за умови інтеграції управлінських, соціальних, медико-психологічних та комунікаційних компонентів в єдину систему прийняття та реалізації публічних рішень.

Окреслено основні проблеми, що знижують ефективність публічного управління психосоціальною підтримкою, зокрема інституційну розрізненість, недостатню координацію між секторами, нерівномірність доступу до послуг, кадровий дефіцит, обмеженість фінансування, відсутність уніфікованих критеріїв оцінювання якості підтримки та недостатній рівень цифрового супроводу управлінських процесів. На цій основі визначено пріоритетні напрями вдосконалення системи, до яких віднесено розвиток міжвідомчої взаємодії, впровадження стандартизованих управлінських процедур, посилення аналітичного супроводу рішень, удосконалення механізмів моніторингу, підвищення професійної підготовки фахівців та розширення можливостей локального рівня управління.

Узагальнено, що розробка моделі ефективного публічного управління психосоціальною підтримкою має важливе значення для підвищення якості державної політики у соціогуманітарній сфері, зміцнення інституційної спроможності органів публічної влади та забезпечення належного рівня підтримки населення, яке потребує психосоціального супроводу. Практична цінність запропонованих положень полягає в можливості їх використання під час формування державних і регіональних програм, удосконалення управлінських механізмів, розробки міжсек-

© Гасан О. В., 2026
Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу CC BY 4.0

торальних стратегій та побудови ефективної системи надання психосоціальної підтримки на засадах людиноцентризму, узгодженості та стійкості.

Ключові слова: *публічне управління, психосоціальна підтримка, модель управління, державна політика, міжсекторальна взаємодія, соціальна підтримка, психічне здоров'я, інституційна спроможність, механізми публічного управління, ефективність управління.*

Постановка проблеми. У сучасних умовах суспільного розвитку питання забезпечення психосоціальної підтримки населення набуває особливої актуальності у зв'язку зі зростанням рівня соціальної напруги, психологічного виснаження, травматичного досвіду, вимушеного переміщення, втрати соціальних зв'язків та посилення потреби в комплексному відновленні психічного і соціального благополуччя людини. За таких обставин психосоціальна підтримка перестає бути виключно сферою діяльності окремих фахівців або установ, а перетворюється на важливий напрям публічного управління, що потребує системного регулювання, міжвідомчої координації, належного ресурсного забезпечення та ефективних механізмів реалізації на державному, регіональному й місцевому рівнях.

Актуальність порушеної проблеми зумовлена тим, що наявна система організації психосоціальної підтримки в багатьох випадках характеризується фрагментарністю, інституційною розрізненістю, нерівномірністю доступу до послуг, недостатньою узгодженістю дій між суб'єктами публічного управління, а також відсутністю цілісної моделі, яка б забезпечувала ефективне поєднання управлінських, соціальних, медико-психологічних та комунікаційних компонентів. Водночас зростання потреб різних категорій населення у якісній психосоціальній підтримці вимагає переходу від ситуативного реагування на окремі виклики до побудови стійкої, адаптивної та результатоорієнтованої системи публічного управління.

Проблема полягає також у тому, що, попри наявність окремих нормативно-правових, організаційних і практичних рішень у сфері психосоціальної підтримки, досі недостатньо розробленими залишаються питання формування цілісної моделі ефективного публічного управління, здатної забезпечити узгодження функцій різних інституцій, чіткий розподіл повноважень, належну координацію дій, моніторинг якості послуг і своєчасне реагування на зміну потреб цільових груп. Відсутність такої моделі негативно впливає на результативність управлінських рішень, знижує ефективність використання ресурсів і ускладнює досягнення належного рівня доступності та якості психосоціальної підтримки.

Отже, необхідність розробки моделі ефективного публічного управління психосоціальною підтримкою зумовлена потребою вдосконалення існуючих управлінських механізмів, посилення міжсекторальної взаємодії, підвищення інституційної спроможності органів публічної влади та забезпечення комплексного, людиноцентрованого й стійкого підходу до організації психосоціальної підтримки населення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання публічного управління психосоціальною підтримкою населення набувають дедалі більшої актуальності в умовах зростання соціальних ризиків, поширення кризових і травматичних подій, а також необхідності забезпечення доступу різних категорій населення до якісних послуг у сфері психічного здоров'я та соціального відновлення. У сучасному науковому дискурсі зазначена проблематика розглядається на перетині теорії публічного управління, державної соціальної політики, охорони психічного здоров'я, соціальної роботи та міжсекторальної взаємодії [1–4].

Теоретико-методологічне підґрунтя дослідження формують праці вітчизняних учених у галузі державного управління, у яких висвітлено сутність публічного управління, механізми формування й реалізації державної політики, інституційні засади функціонування органів публічної влади, а також принципи координації управлінської діяльності в соціогуманітарній сфері [5–8]. У межах цих досліджень обґрунтовано необхідність переходу від адміністративно-галузевого підходу до інтегрованих моделей управління, орієнтованих на результат, потреби людини та міжвідомчу взаємодію [5; 7].

Вагоме місце у дослідженнях займають праці, присвячені розвитку системи психічного здоров'я та психосоціальної підтримки як складової державної гуманітарної політики. У міжнародних документах і наукових публікаціях акцентовано увагу на важливості інтеграції послуг із психічного здоров'я у громади, забезпечення доступності допомоги, розвитку мультидисциплінарного підходу та координації між медичним, соціальним, освітнім і управлінським секторами [9–12]. Зазначені підходи мають концептуальне значення для формування сучасної моделі публічного управління психосоціальною підтримкою.

Окремий масив досліджень присвячено проблемам нормативно-правового та організаційного забезпечення сфери психічного здоров'я в Україні. У вітчизняних стратегічних і програмних документах визначено необхідність реформування системи психічного здоров'я, упровадження комплексного підходу до надання психосоціальної підтримки, посилення міжсекторальної взаємодії та розвитку послуг на рівні територіальних громад [13–15]. Разом із тим аналіз наукових публікацій свідчить, що наявні дослідження переважно зосереджені або на загальних питаннях публічного управління, або на окремих аспектах психологічної, соціальної чи медичної допомоги, тоді як проблема побудови цілісної моделі ефективного публічного управління психосоціальною підтримкою залишається недостатньо систематизованою.

У працях сучасних дослідників наголошується, що ефективність публічного управління у цій сфері залежить від узгодженості цілей і повноважень суб'єктів управління, достатності ресурсного забезпечення, рівня кадрової спроможності, наявності механізмів моніторингу й оцінювання результативності, а також від здатності системи реагувати на динамічні потреби цільових груп [2; 4; 10]. Однак питання структуризації цих компонентів у межах єдиної управлінської моделі, що поєднувала б стратегічний, організаційний, функціональний і оціночний рівні, досі не отримало належного наукового обґрунтування.

Отже, результати аналізу останніх досліджень і публікацій дають підстави стверджувати, що, незважаючи на наявність значного масиву наукових праць із проблем публічного управління, соціальної політики, психічного здоров'я та психосоціальної підтримки, питання розробки моделі ефективного публічного управління психосоціальною підтримкою потребує подальшого комплексного дослідження. Це зумовлює необхідність формування концептуальних і прикладних засад такої моделі з урахуванням сучасних викликів, принципів людиноцентризму, міжсекторальної взаємодії та результатоорієнтованого управління.

Постановка завдання. Метою статті є розробка моделі ефективного публічного управління психосоціальною підтримкою та визначення основних механізмів її реалізації.

Виклад основного матеріалу. Психосоціальна підтримка в сучасних умовах є важливою складовою державної соціогуманітарної політики, оскільки спрямована на збереження психічного здоров'я населення, відновлення соціального функціонування особи, підвищення рівня стійкості до кризових впливів та забезпечення належної якості життя. За умов зростання кількості соціальних викликів, травматичних подій, вимушеного переміщення населення, втрати соціальних зв'язків і посилення потреби в комплексній підтримці різних категорій громадян особливої значущості набуває формування ефективної системи публічного управління у зазначеній сфері [9; 10; 13].

У науковій літературі публічне управління розглядається як цілеспрямований, організуючий і регулюючий вплив держави та інших уповноважених суб'єктів на суспільні процеси з метою досягнення суспільно значущих результатів [1–4]. У сфері психосоціальної підтримки такий вплив має реалізовуватися не лише через нормативно-правове регулювання й організацію діяльності відповідних інституцій, а й через створення умов для міжсекторальної взаємодії, розвитку доступних сервісів, залучення територіальних громад, громадських організацій, закладів охорони здоров'я, освітніх установ і міжнародних партнерів до спільного вирішення актуальних соціальних проблем [7; 10; 12].

Сучасні підходи до реформування системи психічного здоров'я та психосоціальної підтримки засвідчують доцільність переходу від вузькогалузевого до комплексного, інтегрованого управління, орієнтованого на потреби людини, громади та суспільства загалом [9; 12; 14]. У документах Всесвітньої організації охорони здоров'я наголошується, що ефективна система підтримки має бути доступною, безперервною, людиноцентрованою та такою, що ґрунтується на дотриманні прав людини [9; 12]. Водночас в українських нормативних документах визначено необхідність розвитку мережі послуг у сфері психічного здоров'я, посилення міжвідомчої координації та впровадження сучасних механізмів управління на всіх рівнях публічної влади [13].

З огляду на це модель ефективного публічного управління психосоціальною підтримкою доцільно розглядати як цілісну систему взаємопов'язаних елементів, що забезпечують формування, реалізацію, координацію та оцінювання управлінських рішень у цій сфері. Така модель повинна базуватися на принципах системності, комплексності, доступності, адресності, інклюзивності, субсидіарності, міжсекторальної взаємодії, адаптивності, прозорості та результатоорієнтованості [5; 8; 11].

Ключовими структурними компонентами запропонованої моделі є: суб'єкти публічного управління, об'єкти управлінського впливу, цілі, принципи, функції, механізми реалізації,

ресурсне забезпечення, інструменти координації, моніторингу й оцінювання результативності. До суб'єктів управління належать органи державної влади, органи місцевого самоврядування, заклади охорони здоров'я, установи соціального захисту, освітні заклади, центри надання соціальних послуг, громадські та благодійні організації, міжнародні інституції, а також інші учасники, залучені до надання психосоціальної підтримки [10; 13; 15]. Об'єктом управлінського впливу виступає система психосоціальної підтримки як сукупність організаційних, соціальних, психологічних, медичних і комунікаційних заходів, спрямованих на задоволення потреб цільових груп населення.

Метою моделі є забезпечення ефективного функціонування системи психосоціальної підтримки шляхом узгодження дій усіх суб'єктів, підвищення доступності та якості послуг, своєчасного реагування на запити населення, оптимізації використання ресурсів і досягнення сталих соціально значущих результатів. Реалізація цієї мети передбачає виконання низки функцій, серед яких провідне місце посідають стратегічне планування, нормативно-правове забезпечення, організаційна координація, фінансове та кадрове забезпечення, інформаційно-аналітичний супровід, контроль, моніторинг і оцінювання [2; 5; 6].

Особливе значення в межах розроблюваної моделі має міжсекторальна взаємодія, оскільки психосоціальна підтримка не може бути ефективною в разі її ізольованого розгляду лише як функції медичної чи соціальної системи. Саме координація між органами влади, фахівцями соціальної сфери, психологами, медичними працівниками, освітянами, представниками громадянського суспільства та міжнародними партнерами забезпечує комплексність підтримки, неперервність надання послуг і врахування індивідуальних та групових потреб [10; 11; 14]. Такий підхід відповідає сучасним концепціям інтегрованого врядування та спільного вироблення публічної цінності [7; 8].

Водночас аналіз сучасного стану публічного управління психосоціальною підтримкою вказує на наявність низки системних проблем. До них належать інституційна фрагментарність, дублювання повноважень між окремими суб'єктами, недостатня узгодженість управлінських рішень, нерівномірність територіального доступу до послуг, кадровий дефіцит, обмеженість фінансування, недостатній рівень цифровізації управлінських процесів, а також відсутність уніфікованих критеріїв оцінювання ефективності психосоціальної підтримки [3; 4; 13; 15]. У результаті це знижує загальну результативність системи, ускладнює оперативне реагування на нові виклики та створює перешкоди для побудови цілісного механізму підтримки населення.

З метою подолання зазначених проблем запропонована модель передбачає реалізацію кількох взаємопов'язаних управлінських блоків. Перший блок – нормативно-інституційний, що охоплює вдосконалення правового регулювання, уточнення компетенцій суб'єктів, закріплення механізмів міжвідомчої координації та створення єдиної управлінської архітектури у сфері психосоціальної підтримки [1; 5; 13]. Другий блок – організаційно-функціональний, який передбачає впровадження чітких процедур взаємодії між інституціями, стандартизацію окремих управлінських процесів, розмежування функцій стратегічного, тактичного та операційного рівнів управління [2; 6; 7]. Третій блок – ресурсний, що включає кадрове забезпечення, фінансування, розвиток професійних компетентностей, інформаційні ресурси та цифрові інструменти підтримки управлінських рішень [4; 12; 15]. Четвертий блок – аналітико-оцінювальний, який забезпечує моніторинг результативності, оцінювання якості послуг, збір зворотного зв'язку від отримувачів підтримки та коригування управлінських рішень на основі фактичних даних [8; 9; 14].

Важливою умовою ефективності моделі є її орієнтація на територіальний рівень реалізації публічної політики. Саме громада виступає тим середовищем, у якому потреби людини в психосоціальній підтримці проявляються найбільш безпосередньо, а отже, місцевий рівень повинен мати достатню інституційну спроможність, кадрові ресурси та управлінські інструменти для організації доступних і своєчасних послуг [12; 13]. Децентралізація управління у поєднанні з належною координацією з боку держави створює передумови для підвищення адресності, гнучкості та адаптивності системи психосоціальної підтримки.

Крім того, запропонована модель має ґрунтуватися на принципі людиноцентризму, відповідно до якого отримувач психосоціальної підтримки розглядається не як пасивний об'єкт управлінського впливу, а як активний учасник процесу формування та оцінювання послуг. Такий підхід сприяє підвищенню якості управлінських рішень, посиленню довіри до інституцій публічної влади та забезпеченню більш високого рівня відповідності послуг реальним потребам населення [9; 11; 14].

Отже, розробка моделі ефективного публічного управління психосоціальною підтримкою є необхідною умовою вдосконалення державної політики

у відповідній сфері. Її практична цінність полягає у можливості формування цілісного механізму координації дій суб'єктів публічного управління, оптимізації використання ресурсів, підвищення доступності та якості послуг, а також створення передумов для стійкого функціонування системи психосоціальної підтримки в умовах сучасних суспільних викликів [10; 13; 15].

Висновки. У статті обґрунтовано актуальність розробки моделі ефективного публічного управління психосоціальною підтримкою в умовах зростання суспільних викликів, посилення потреб населення у збереженні психічного здоров'я та необхідності забезпечення комплексної підтримки різних соціальних груп. Доведено, що психосоціальна підтримка в сучасних умовах має розглядатися не як сукупність окремих заходів або послуг, а як цілісна сфера публічного управління, що потребує скоординованого нормативного, організаційного, ресурсного та комунікаційного забезпечення.

За результатами дослідження встановлено, що ефективність публічного управління психосоціальною підтримкою визначається рівнем узгодженості дій суб'єктів публічної влади, якістю міжсекторальної взаємодії, спроможністю системи адаптуватися до змінних потреб населення, а також наявністю дієвих механізмів моніторингу, оцінювання та коригування управлінських рішень. Виявлено, що основними чинниками, які знижують результативність управління у цій сфері, є інституційна фрагментарність, дублювання повноважень, нерівномірність доступу до послуг, обмеженість ресурсного забезпечення, кадровий дефіцит та недостатній рівень стандартизації управлінських процедур.

У процесі дослідження розроблено концептуальні засади моделі ефективного публічного управління психосоціальною підтримкою, яка ґрунтується на принципах системності, людиноцентризму, міжсекторальної взаємодії, доступності, адресності, інклюзивності, адаптивності та результатоорієнтованості. Визначено, що структурними компонентами такої моделі мають бути суб'єкти управління, об'єкти управлінського впливу, функціональні механізми координації, нормативно-інституційне забезпечення, кадроворесурсний потенціал, інструменти моніторингу та оцінювання ефективності, а також канали зворотного зв'язку з отримувачами психосоціальної підтримки.

Обґрунтовано, що впровадження запропонованої моделі сприятиме підвищенню узгодженості управлінських рішень, оптимізації використання ресурсів, посиленню ролі територіальних громад у наданні психосоціальної підтримки, розширенню доступу до послуг та підвищенню їх якості. Встановлено, що практична реалізація моделі потребує вдосконалення нормативно-правового регулювання, посилення інституційної взаємодії між секторами, розвитку кадрового потенціалу, цифровізації управлінських процесів та створення єдиної системи оцінювання результативності.

Таким чином, розробка моделі ефективного публічного управління психосоціальною підтримкою є важливим напрямом удосконалення державної політики у соціогуманітарній сфері та формування стійкої системи підтримки населення. Перспективи подальших досліджень доцільно пов'язати з деталізацією механізмів практичного впровадження запропонованої моделі, розробкою системи критеріїв оцінювання її ефективності та адаптацією моделі до потреб окремих цільових груп і рівнів публічного управління.

Список літератури:

1. Авер'янов В. Б. Адміністративне право України. Академічний курс : підручник : у 2 т. Київ : Юридична думка, 2004. Т. 1. 584 с.

2. Бакуменко В. Д. Формування державно-управлінських рішень: проблеми теорії, методології, практики : монографія. Київ : Вид-во УАДУ, 2000. 328 с.

3. Нижник Н. Р., Машков О. А. Системний підхід в організації державного управління : навч. посіб. Київ : Вид-во УАДУ, 1998. 160 с.

4. Оболенський О. Ю. Державна служба : підручник. Київ : КНЕУ, 2006. 472 с.

5. Енциклопедія державного управління : у 8 т. / наук.-ред. колегія: Ю. В. Ковбасюк, В. П. Трощинський, Ю. П. Сурмін та ін. Київ : НАДУ, 2011. Т. 1 : Теорія державного управління. 748 с.

6. Князєв В. М., Бакуменко В. Д. Державне управління: словник-довідник. Київ : Вид-во УАДУ, 2002. 228 с.

7. Мельник А. Ф., Оболенський О. Ю., Васіна А. Ю. Державне управління : підручник. Київ : Знання, 2009. 582 с.

8. Радченко О. В. Ціннісний вимір публічного управління : монографія. Харків : Вид-во ХарРІ НАДУ, 2008. 344 с.

9. World Health Organization. Promoting mental health: concepts, emerging evidence, practice. Geneva : WHO, 2005. 70 p.

10. Inter-Agency Standing Committee. IASC Guidelines on Mental Health and Psychosocial Support in Emergency Settings. Geneva : IASC, 2007. 205 p.

11. Patel V., Saxena S., Lund C. et al. The Lancet Commission on global mental health and sustainable development. *The Lancet*. 2018. Vol. 392, No. 10157. P. 1553–1598.

12. World Health Organization. Guidance on community mental health services: promoting person-centred and rights-based approaches. Geneva : WHO, 2021. 276 p.

13. Кабінет Міністрів України. Про схвалення Концепції розвитку охорони психічного здоров'я в Україні на період до 2030 року : розпорядження від 27 груд. 2017 р. № 1018-р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1018-2017-%D1%80

14. World Health Organization. World mental health report: transforming mental health for all. Geneva : WHO, 2022. 296 p.

15. OECD. A New Benchmark for Mental Health Systems: Tackling the Social and Economic Costs of Mental Ill-Health. Paris : OECD Publishing, 2021. 280 p.

Hasan O. V. DEVELOPING A MODEL FOR THE EFFECTIVE PUBLIC MANAGEMENT OF PSYCHOSOCIAL SUPPORT

The article examines the theoretical, methodological, and applied foundations for developing a model of effective public management of psychosocial support in the context of contemporary social transformations. The relevance of forming an integrated public management system in the field of psychosocial support is substantiated by the growing need of the population for accessible, timely, and high-quality services aimed at preserving mental health, strengthening social resilience, and restoring individual and collective functioning. It is determined that psychosocial support under current conditions has an intersectoral nature and requires coordinated interaction among public authorities, local self-government bodies, healthcare institutions, social protection agencies, educational institutions, civil society organizations, and international partners.

Scientific approaches to understanding the content of public management of psychosocial support are analyzed, and it is established that its effectiveness is determined not only by the volume of resource provision, but also by the quality of coordination among management actors, the level of institutional capacity, the adaptability of management mechanisms, and the ability of the system to respond to dynamic social needs. Particular attention is paid to the need to move from fragmented provision of individual services to a comprehensive management model that combines strategic planning, legal regulation, interagency coordination, performance monitoring, digitalization of management processes, and orientation toward human needs.

The article proposes the conceptual foundations of a model of effective public management of psychosocial support, based on the principles of systemicity, accessibility, intersectoral interaction, subsidiarity, targeting, sustainability, inclusiveness, and result orientation. The key structural elements of the model are identified, including: subjects of public management, objects of managerial influence, regulatory and institutional support, coordination mechanisms, human and resource capacity, tools for assessing the quality and effectiveness of services, communication channels with target groups, and feedback mechanisms. It is substantiated that the effectiveness of such a model is achieved through the integration of managerial, social, medical-psychological, and communication components into a unified system of public decision-making and implementation.

The main problems reducing the effectiveness of public management of psychosocial support are outlined, in particular institutional fragmentation, insufficient coordination between sectors, unequal access to services, staff shortages, limited funding, the absence of unified criteria for assessing the quality of support, and the insufficient level of digital support for management processes. On this basis, priority directions for improving the system are identified, including the development of interagency cooperation, the introduction of standardized management procedures, the strengthening of analytical support for decision-making, the improvement of monitoring mechanisms, the enhancement of professional training of specialists, and the expansion of the capacities of the local level of governance.

It is generalized that the development of a model of effective public management of psychosocial support is important for improving the quality of public policy in the social and humanitarian sphere, strengthening the institutional capacity of public authorities, and ensuring an adequate level of support for the population in need of psychosocial assistance. The practical value of the proposed provisions lies in the possibility of their use in

the formation of state and regional programs, the improvement of management mechanisms, the development of intersectoral strategies, and the establishment of an effective system of psychosocial support based on human-centeredness, coherence, and sustainability.

Keywords: *public management, psychosocial support, management model, public policy, intersectoral interaction, social support, mental health, institutional capacity, public management mechanisms, management effectiveness.*

Дата першого надходження статті до видання: 10.09.2026
Дата прийняття статті до друку після рецензування: 28.09.2026
Дата публікації (оприлюднення) статті: 16.11.2026